

עפ"ת 50530/03/15 - נאור ברנס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 50530-03-15 ברנס נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

המערער

נאור ברנס
ב"כ עו"ד גולן

נגד

המשיבה

מדינת ישראל
ב"כ עו"ד גלעד ארליך

פסק דין

לפניי ערעור על העונש שגזר בית משפט קמא בתיק 3939-06-13 על המערער, לאחר שהמערער חזר בו מכל טענותיו לעניין הכרעת הדין.

בית משפט קמא (בגלגול שני) הרשיע המערער לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של נהיגה בפסילה לפי סעיף 67 של פקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, סעיף 10(א) לפקודת התעבורה ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, עבירה על סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנוע [נוסח חדש] תש"ל-1970.

העונש שגזר בית משפט קמא:

מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, לתקופה של 31 חודשים, המורכבים מ-12 חודשי מאסר בפועל בגין תיק נשוא ערעור זה, הפעלת שני מאסרים על תנאי, האחד בן 7 חודשים והשני בן 12 חודשים, לריצוי באופן מצטבר;

פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 שנים ו-10 חודשים, תוך הפעלת פסילות על תנאי בנות 4 חודשים ו-18 חודשים, לריצוי במצטבר;

מאסר על תנאי לקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים.

מכאן הערעור שלפניי.

1. בנימוקי הערעור כנגד חומרת העונש נטען, בית משפט קבע מתחם ענישה בין 7 חודשי מאסר בפועל ל-20 חודשי מאסר בפועל וזאת בטרם שקל נסיבות העבירה, נסיבות המערער, עובדת היות הנהיגה,

נהיגה קצרה, וכן לא נשקלו גילו של המערער, מצבו המשפחתי, כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן הכולל כל נסיבותיו האישיות של המערער.

2. קודם לגזר הדין, המערער שהה תקופה ארוכה במעצר בית, כשנתיים. בית משפט קמא טעה כשראה במעצר הבית הארוך תוצאה של בקשת המערער לחזור מהודייה ותוצאה של בקשתו לקבל תסקיר שירות מבחן. הנכון הוא כי במסגרת ערעור קודם של המערער על בית משפט קמא, נקבע כי התנהלות בית משפט קמא נגועה בשגיאות רבות, והתיק הוחזר לבית המשפט. יש לזכור כי בית משפט קמא דחה בקשת המערער לחזור בו מהודייתו ועל כן לא היה מקום לקביעת בימ"ש קמא כי הימשכות ההליכים הינה באשמת המערער, ואין לראות במעצר הבית נסיבה לקולא.

3. בית משפט קמא בגזר דין נשוא ערעור זה, החמיר בעונש, לעומת גזר הדין שהוטל עליו בגלגול הראשון של התיק.

4. יש לזכור כי מדובר בנסיעה קצרה. קביעת בית משפט בהכרעת הדין נשוא ערעור זה, מציינת כי המרחק היה 20 מ'. היה מקום ליתן משקל ממשי לעובדה זו, כמו כן, היה מקום ליתן משקל ממשי להמלצת שירות המבחן ולשהיית המערער במשך תקופה כל כך ארוכה במעצר בית. יש לזכור כי המלצת שירות המבחן הייתה, להאריך המאסרים המותנים ולהטיל עונש של"צ על המערער.

ב"כ המשיבה מפנה לעברו של המערער, סבור כי במקרה זה מן הראוי שיהיה עונש מוחשי, מבקש שלא להתערב.

לגופו של עניין:

1. אין מחלוקת כי נסיעת המערער האסורה, הייתה למרחק של כ- 20 מ' בלבד, כקביעת בית משפט בהכרעת הדין. זו הייתה גם גרסתו של המערער, בפעם הראשונה שנחקר, עוד טרם הוגש כתב אישום בגלגול הקודם כנגדו.

2. נחשפתי לנסיבות כתב האישום בערעור זה במסגרת עפ"ת 62298-12-13, במסגרת ערעור על החלטת בימ"ש קמא (גלגול ראשון שלה תיק) שלא לאפשר למערער חזרה מהודייה ועל העונש שגזר בית משפט.

בגלגול הראשון של התיק, גזר בית משפט קמא עונש מאסר בפועל לתקופה של 20 חודש, תוך הפעלת שני מאסרים על תנאי בני 7 חודשים ו-12 חודשים בחופף לעונש שנגזר; פסילה בפועל למשך 10 שנים, תוך הפעלת פסילות על תנאי בני 4 חודשים ו-18 חודשים בחופף; מאסר על תנאי בן 12 חודשים למשך 3 שנים; וקנס.

3. במסגרת פסק הדין שניתן בערעור כמצוין בסעיף 2 לעיל, קבעתי, כי אין מחלוקת לפיה הנסיעה בגינה הורשע המערער, הייתה נסיעה קצרה.

המחלוקת הייתה: לגרסת המערער, התבקש על ידי השוטרים להזיז המשאית שהפריעה לתנועה חופשית וזורמת של כלי רכב ואילו, לגרסת המשיבה, לא נטענה טענה כי מדובר בנסיעה קצרה על פי הוראת השוטרים, וזו הועלתה רק במסגרת הערעור. קבעתי כי אין לקבל טענת ב"כ המשיבה. בחקירתו ביום 13.6.13 לא נשאל על הנסיעה בת המטרים הספורים, שכל מטרתה הייתה להזיז את הרכב. כל החקירה התמקדה בנהיגה, שהביאה את הרכב למקום בו עמד. באותה חקירה ציין המערער מספר פעמים, כי יש לו נהג ואיננו נוהג מזה 3 שנים, אף נקב בסכום אותו משלם לנהג. נכון שהמערער לא התייחס למטרים הספורים שנהג, כי לא ממש נשאל על כך. נכון שבחקירתו הוא מתייחס למזכר השוטרת, האומרת שראתה אותו יוצא מדלת הנהג. ולכך השיב "שמתי הטלפון במטען, נעלתי הרכב והוצאתי סחורה".

בבית משפט קמא העיד אותו נהג, שהועסק בתקופת הפסילה על ידי המערער והעיד שהביא את המשאית לאותה נקודה בה עמדה, שמשם ביקשו אנשי המשטרה מהמערער להזיזה, על מנת לאפשר נסיעה חופשית של כלי רכב.

קביעת בית משפט בהכרעת הדין כי מדובר בכ-20 מ' מתיישבת עם גרסת המערער, העד מטעמו, הנהג שהועסק על ידו, ולעובדה זו היה מקום ליתן משקל מכריע בהכרעת הדין.

4. על האזרח לציית להוראות שוטר. שאם לא יעשה כן, יימצא מבצע עבירה של אי ציות להוראות שוטר. מה לו למערער להעסיק נהג ולנהוג בעצמו, תמהני.

במהלך תקופת הפסילה אותה נמצא המערער מרצה בפועל, למעט נהיגה קצרה זו נשוא הערעור, לא הוצגו עבירות תעבורה. עובדה זו יחד עם הנתון של העסקת נהג, מלמדת, כי המערער מקיים צו בית משפט בהיותו בפסילה.

אין לי ספק, כי אלמלא הייתה המשאית מהווה הפרעה לתנועה הזורמת, ואלמלא הימצאותם של השוטרים במקום באותה עת ממש, לא הייתה נסיעה קצרה זו מתבצעת. ולעובדה זו יש משקל במסגרת גזר הדין.

5. אין הלימה בין העונש שנגזר לעבירה שבוצעה, בנסיבות בוצעה, כפי שעולה מכלל העדויות, ולמרחק הנסיעה.

אוסף ואצין כי אני רואה מקרה זה כמקרה חריג, שונה, יחיד ומיוחד בנסיבותיו, ואין ללמוד ממנו במקרים אחרים, ובל יסבור מאן דהוא, כי יש בפסק דין זה לגיטימציה לבצע נהיגה למי שנמצא מרצה עונש פסילה בפועל. זה המקרה אליו מכוון סעיף 56 לחוק העונשין.

6. לאור כל האמור לעיל, אני מוצאת להתערב בעונש כדלקמן:

- א. רכיב המאסר בפועל בטל.
- ב. אני מורה על הארכת מאסר על תנאי בן 12 חודשים, בתיק תעבורה תל אביב, פ"ל 7162-03-11, בשנתיים נוספות.
- ג. אני מורה על הארכת מאסר על תנאי בן 7 חודשים, בית משפט תעבורה פתח תקווה, בתיק פ"ל 251-11-11, בשנתיים נוספות.
- ד. הנני מפעילה פסילה על תנאי בת 4 חודשים בתיק פ"ל 251-11-11 מיום 11.6.12, לריצוי בחופף לכל עונש אותו מרצה.
- ה. פסילה בפועל בת 10 שנים בטלה.
- ו. פסילה על תנאי בת 18 חודשים מתיק פ"ל 7162-03-11, מוארכת בשנה נוספת.
- ז. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודש ל-3 שנים, שגזר בית משפט קמא בטל. מאסר על תנאי יעמוד על חודשיים למשך 3 שנים.
- המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים באמצעות הדואר.
- ניתן היום, ב' סיוון תשע"ה, 20 מאי 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה